

Publicerad 2019-08-11 15:46 av morgonstjärna
tänker dig ständigt klokuggla

följer kinden näsan med pekfingret

drunknar i ditt fotografi, då ljuden utanför stiger upp

mot verkligheten som bubblor

mot vattenytan,

brister när jag ser ditt ansiktes vemod

ögats blåa hinna

ett hål i en tand kunde inte göra mindre

i avståndet möts vi människor

vi känner oss ganska små

när vi inte finns där i stunden

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren morgonstjärna med Poeter.se id #102214 innehar upphovsrätten